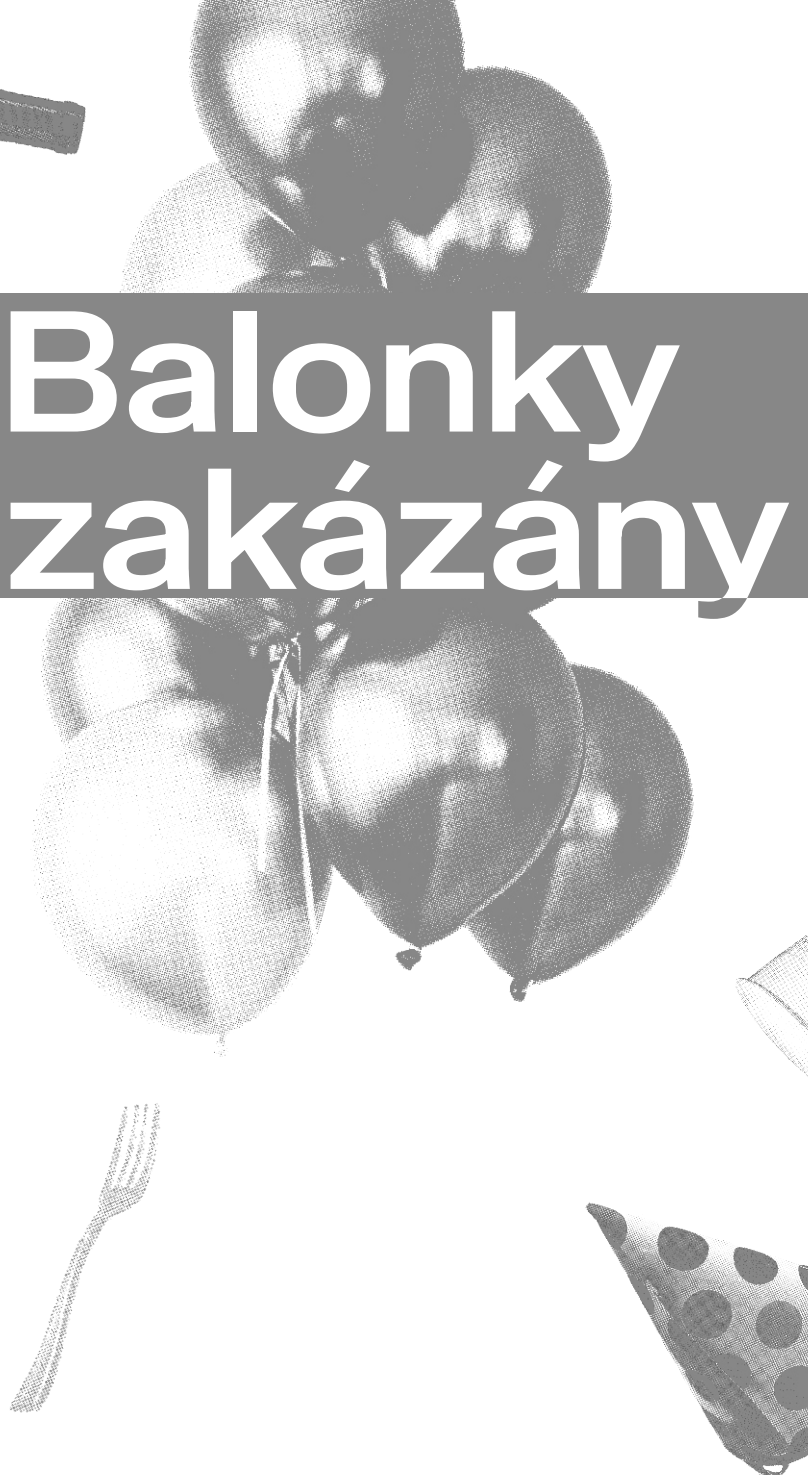

Robert Zola
Christensen

Balonky zakázky

BALONER FORBUDT

© Robert Zola Christensen, 2017

Originally published by Forlaget Arabesk

Czech edition © Euskaldun – nakladatelství, 2026

Translation © Markéta Kliková, 2026

Afterword © Radka Stahr, 2026

Illustrations © Kristian Himmelstrup

ISBN 978-80-908145-5-4

Překlad této knihy podpořila nadace
Danish Arts Foundation

The translation of this book is funded
by the Danish Arts Foundation

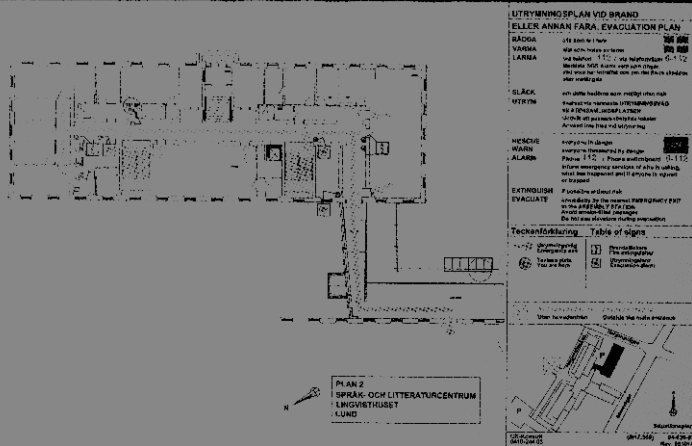

**Co-funded by
the European Union**

TRANS—EUROPEAN—JOURNEYS

Kapitola první

Utrymningsplan

„Evakuační plán“

Vstoupím do místnosti a světla se rozsvítí,

odhodím tašku na podlahu a začnu na polici pátrat po Olžině seminární práci. Jednou se nejspíš zblázním z toho, že se snad nikdy nenaucím udržovat ve věcech aspoň trochu pořádek. Svého času jsem si určité dokumenty dokonce dvakrát třikrát kopíroval, což zvyšovalo pravděpodobnost, že je v případě nutnosti, jako třeba teď, najdu.

Olga tu bude ani ne za pět minut. Tak sakra, kde ta seminárka je? Na večeri mají dorazit rodiče Anniky. Ta se na to celá třese, protože budeme plánovat oslavu jejích čtyřicátin, které připadají na polovinu června. Annika svoje narozeniny zbožňuje.

Za zdí slyším Davida Håkonssona. U něj panuje zcela odlišný řád. Jenže to je hlavně tím, že on se rozhodně nehodlá strhat. Sám sebe vnímá jako házenkáře. Sestavuje rozvrh a vyřizuje papíry, především ovšem čeká na svůj velký průlom ve zdejším házenkářském klubu LUGI. K velkému průlomu sice nikdy nedojde, nicméně kdykoli stanovujeme termíny zkoušek, což činíme několikrát do měsíce, musím si vyslechnout vtipné historky ze života házenkáře, které nejsou vtipné, ani co by se za nehet vešlo. Už mě to přestalo bavit, takže jsem začal řešit naše záležitosti přes mail, přestože David úraduje sotva dva metry ode mě. Všiml jsem si, že se nad tím pozastavuje, když na něj narazím na chodbě, jenže co naplat.

Díkybohu, tady je ta její práce. Mezi Foucaultovými *Les mots et les choses* a komínkem evaluací z úvodního kurzu, tady ve Švédsku tomu říkají „jarní období“ čili letní semestr.

Posadím se na židli a přelétnu seminárku pohledem. Olga mi napsala před třemi dny, že by se pro ni u mě ráda zastavila a dostala zpětnou vazbu. Odpověděl jsem, že jasně, není problém, jenže co má s tou prací za lubem? Odevzdala mi ji před čtyřmi měsíci.

Teď vidím, že nadělala dost chyb z nepozornosti. Na titulní straně je historická mapa Dánska z doby jeho vzniku a místo, kde se nacházíme nyní, bylo součástí dánského území. Olga se celým jménem jmenuje Olga Preobrazněnskaja. Preobrazněnskaja.

Zamyslím se nad ní. Vždycky sedávala úplně vpředu v posluchárně, vyseďlé lící kosti, bledá pleť. Pokud si dobře vzpomínám, jednou říkala, že pochází z Petrohradu, no a tady ji máme, Olgu Pre-obrazněnskiju-nebo-jak, v celé její kráse. Zdravím vás, přivítám ji letmo, vstanu a pozvu ji dál. Je vyšší, než si pamatuju. Určitě měří alespoň metr pětasedmdesát. Dost štíhlá a dlouhonohá, to se musí uznat.

Jsem ráda, že jste si na mě udělal čas, poznamená a usměje se rudými rty. Trvá na tom, abychom spolu mluvili dánsky, přestože s mojí měkkou mateřštinou dost bojuje. O její švédštině bych taky raději pomlčel, ale na zdejším *Språk- och Litteraturcentrum* se mluví tak i tak. Moc se to tu nehrotí.

Plácnu dlaní do seminárky, jako bych chtěl říct: Tak copak to tu máme? Copak byste ráda věděla?

Neodpoví, zato si začne dlouhými prsty rozepínat svetřík. Pod ním má bílý top se dvěma úzkými ramínky. Vidím to všechno úplně jasně, dvě dočista malá, skoro holčičí ňadra. Podprsenku nemá.

Nahodile listuju seminárkou a trousím cosi o Roskildském míru, ale celou dobu samozřejmě civím na to, co mi evidentně

chce předvést. Pak mi odpovídá dánštinou natolik zkomolenou, až jí prakticky nerozumím, že prý za mnou přišla, protože by ji zajímalo, zda bych se nestal vedoucím její diplomové práce, kterou začne psát letos na podzim. Vlastně si představovala, že by rozšířila tu seminárku, kterou držím v ruce, a proto je teď tady.

Řeknu jí, že to skutečně je relevantní a zajímavé téma, zcela nepochybně, ale ať nezapomíná, že já se specializuji na dánskou literaturu a kulturní geografii. Ukážu na cedule, které mám zavěšené na nástěnce, a dodám, že jsem v únoru a březnu obíhal Dánsko i Švédsko a fotografoval cedule, protože cedule, které používáme, například ty s názvy ulic, značně vypovídají o myšlenkovém prostoru, v němž jsou umístěny. Jako příklad par excellence zdůrazňuju, že v Dánsku máme cedule s nápisem *Pes kouše*, ale ve Švédsku, které je o chlup obezřetnější, se používá *Pozor na psa*. A nevyovídá to snad o tom, kdo jsme a jak uvažujeme?

Usměje se na mě, a já pochopím, že se předvádím.

Takže se samozřejmě naštvu, protože s kým si myslí, že mluví? Je docela možné, že v Rusku to takhle chodí, ale ať se neopovazuje trajdat sem a vytahovat na mě svoje ženské zbraně, které mimochodem ani nemá. Zatímco se přistihuju, že jí v podstatě naprosto nepokrytě zírám na ty její bonbonky, slyším sám sebe říkat, že studium dánské filologie zde na Lundské univerzitě má pochopitelně velmi široký záběr a že se nad jejím nápadem zamyslím.

Ten nápad se mi moc líbí,

poznamenám a usrknu bílého vína, co donesl tchán. On je tak trochu znalec.

Stojíme na nové terase. Vykládá mi, že jabloně, které jsem právě zasadil, vlastně vůbec nejsou jabloně, ale kdouloně. A jejich plody jsou nepoživatelný, dodává. Ani ptáci je nežerou. Vykládá mi, že zato budu mít na podzim pořádnou hromadu spadáných kdoulí, který mi budou totálně na dvě věci. Odpovídám mu, že to je *story of my life*, a oba se uchechtáme. Pak se znovu napijeme.

Tchána mám rád. Dřív učil na gymnáziu a většinu věcí bere na pohodu.

Zato tchyni nemůžu ani cítit. Pochopil jsem, že nikdy nechtěla, aby si Annika vybrala mě. Navíc je přehnaně úzkostná.

Jo, ten nápad se mi moc líbí, zopakuju, když stojíme ve dveřích a tchán s tchyní se konečně odebírají domů. Rozhodli jsme se uspořádat oslavu Aničiných narozenin 18. června v Simrishamnu. Jen pro nejbližší příbuzné a pár přátel a kamarádek. Možná se připojí i několik kolegů, ale to je vše.

Po jejich odchodu si Annika pustí v televizi Skavlana a já si jdu nahoru zapnout počítač. Víím, že nesnáší, když sedím u počítače, jenže já to prostě udělám. Na Skavlana čučet nehodlám. Je to egoista, a navíc se snaží působit pokorně. Což se mu fakt nedaří.

Přišel mi mail od Olgy. Děkuje za dnešní konzultaci a ptá se, jestli jsem se už nad tím stihl zamyslet. Znovu se trochu

naštvu, vybaví se mi, jak u mě seděla, tak hubená, že z ní všude trčely kosti a klouby, ani prsa přece nemá. Odpovím jí, že věc se má tak, že jsem v podstatě schopen se toho zhostit.